

En predikan på Kristi Himmelfärds dag

Av Johannes-Maria Störksen, karmelit

När Jesus förbereder sina lärjungar på sin kommande död, säger han: *"När jag blir upphöjd från jorden, skall jag dra alla till mig."* Då talar han om sin korsfästelse, och om att vi människor kan helas genom att se på honom som är upphöjd över jorden, så som det utvalda folket såg på kopparormen som Mose hade hängt på en träpåle för att alla som såg på den skulle bli botade och inte dö av ormbett. Men Jesus upphöjs ju över jorden också på ett annat sätt, ett permanent sätt, när han lämnar jorden och går till sin himmelske Fader för att sitta bredvid honom.

Dagen före sin död, säger Jesus till sina lärjungar: *"Det är för ert bästa som jag lämnar er. Ty om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går skall jag sända honom till er, och när han kommer skall han visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är."* Och idag, fyrtio dagar efter sin död, förverkligas den första delen av det som han sade: han lämnar lärjungarna. Han som sade till samma lärjungar, när han efter sin uppståndelse från de döda visade sig för dem: *"Jag är med er alla dagar till tidens slut"*, han lämnar dem. Men när han lämnar dem, så är det just för att det som har lovats dem skall kunna äga rum. Och tio dagar senare, kommer *"tungor som av eld"* ner över Maria och lärjungarna, när Fadern sänder sin Sons ande in i lärjungarnas hjärtan, på Pingstdagen som vi nu skall förbereda oss till.

När Jesus, enligt dagens evangelium, påminner sina lärjungar om att Messias skulle lida och uppstå på tredje dagen, säger han strax efteråt att syndernas förlåtelse genom omvändelse skall förkunnas för alla folk. Det finns alltså ett samband mellan Jesu död och uppståndelse å ena sidan, och människans omvändelse och syndernas förlåtelse å andra sidan.

Omvändelsen, som öppnar för syndernas förlåtelse, skall ju förkunnas i Jesu namn, det vill säga i namnet på honom som har förhärligats, som har blivit korsfäst för oss, som har uppstått från de döda för oss och som nu tar plats vid sin himmelske Faders högra sida. Herren säger också till lärjungarna, som har varit med honom från början, att de skall vittna. Efter sin uppståndelse stannar han fyrtio dagar tillsammans med dem, så att de kan *"få många bevis på att han levde"*, på att han verkligen har uppstått från de döda, alltså det som de skall vittna om.

Det är tack vare deras vittnesbörd som vi nu, i dag, kan veta att han uppstod, att han lever. Det är tack vare deras vittnesbörd som vi vet att syndernas förlåtelse genom omvändelse skall förkunnas för alla folk. En förkunnelse som skall börja i Jerusalem, där Gud sedan länge valt att bo. Jerusalem, i detta sammanhang, det är också den enskilda människans innersta, hennes hjärta, där Gud har valt att bo.

Förkunnelsen skall ha som frukt en hjärtats omvändelse, det vill säga att hjärtat vänder sig mot Gud och får förlåtelse för alla synder. Då kan varje människa förverkliga sin kallelse och förkunna det glada budskapet till andra människor, *"ända till jordens yttersta gräns"*.

Sedan Guds Son kommit ned till oss människor, stannade han kvar en tid. Han säger: *"Jag kom från Fadern och trädde in i världen. Jag lämnar världen och går till Fadern."* Samtidigt vet vi att när han kom ned till oss från himlen, lämnade han inte himlen. Och när han nu vänder åter till sin Fader i himlen, är han i själva verket fortfarande kvar hos oss, bland oss, i oss.

Augustinus skriver: "Han, som är där, är också med oss; och vi, som är här, vi är också med honom. Han gör det genom sin gudomlighet, sin kraft, sin kärlek; och vi, som inte kan göra det genom gudomlighet som han, vi kan dock göra det genom kärlek, men i honom."

Jesus, som lämnar denna värld, är samtidigt med oss alla dagar, så som han hade lovat. Därför kunde han säga: *"Saul, Saul, varför förföljer du mig?"* Så intimt är han närvarande i varje människa, speciellt i dem som förföljs, de små, de fattiga, att han kan identifiera sig med dem, låta sig bli synlig i dem, genom dem. Han skulle kunna säga: "Den som har sett mina förföljda bröder och systrar, han har sett mig".

Därför behöver vi inte se mot himlen, för att kunna se honom. Ängeln säger till lärjungarna att han *"skall komma tillbaka just så som [de] har sett honom fara upp till himlen"*. Men hans återkomst är inte bara hans återkomst på den sista dagen, det är också hans återkomst varje stund, eftersom han i själva verket aldrig har lämnat oss. Han är närvarande i varje hjärta, där hans Ande ropar: *"Abba! Pappa!"* Vi behöver inte se mot himlen, eftersom vi kan se honom när vi ser på våra bröder och systrar, och när vi ser in i oss själva.

Fast Herren alltid är närvarande, får vi säga till honom: *"Kom, Herre Jesus, kom! Skynda dig!"* I Uppenbarelseboken syftar dessa ord på hans återkomst på sista dagen, men de betyder också att vi ber till honom att han skall komma varje dag. Han som vi anropar som om han bara var utanför oss, han är samtidigt i oss, i vårt inre, i vårt centrum, vårt hjärta. Men eftersom vi inte alltid är medvetna om hans närvaro, ropar vi på honom och ber honom komma. Resultatet av vårt rop är inte att han gör något som är annorlunda, något som han inte gjorde förut, utan det är vi som ändras, det är han som ändrar oss, så att vi kan se honom.

Kraften i hans namn, som vi åkallar, är så stor att den öppnar oss, som när Jesus sade till den döve: *"Effata! Öppna dig!"* Och då kan vi veta, verkligen veta, att han är här.

Lukas avslutar berättelsen i sitt evangelium med att säga att lärjungarna, efter Herrens himmelfärd, återvände till Jerusalem *"i stor glädje"*. Herren har lämnat dem, och de är glada.

Inte glada därför att han har lämnat dem, utan glada därför att de har fått se hans sista tecken, när han *"fördes upp till himmelen"*. De har fått se, med sina egna ögon, att Herren förs upp. Upp över jorden, upp över människorna.

Upp till himlen, upp till Gud. *"Högt över alla härskare och makter och krafter och herravälden, över alla namn som finns att nämna, såväl i denna tiden som i den kommande"*, säger Paulus. Detta gör ett så starkt intryck på dem, att de faller ner och hyllar honom. *"Gud har dragit upp under jubelrop, Herren vid hornens klang"*, säger psalmisten. Och därefter, när de har kommit hem till Jerusalem, börjar lovprisningen i templet, liturgin som Kyrkan skall sjunga till Herrens pris och ära. Då kan vi *"frimodigt gå in i helgedomen, på den nya och levande väg genom förhänget – hans kropp – som han har invigt åt oss"*.

Lärjungarna är glada också därför att de ser att Herren visar vägen för dem, den väg de själva skall gå. De vet att han har sagt att där han är, där skall också vi vara. Han har gått före oss in i härligheten hos Gud, för att förbereda en plats för oss. När tiden är inne skall vår upphöjelse, hela Kyrkans upphöjelse, som redan har börjat, förverkligas till fullo, för alltid. Då skall vi få sjunga den eviga liturgin inför Guds ansikte, tillsammans med Herrens Moder Maria, alla helgon, alla änglar, alla människor som har gått in i livet. *"Ja, Gud är all världens konung, sjung en sång till hans ära!"*